

LLEÓ XIV
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres 11 de març de 2026

Catequesi. Els documents del Concili Vaticà II.

II. Constitució dogmàtica *Lumen gentium*. 3. L'Església, poble de Déu

Benvolguts germans i germanes, bon dia i benvinguts!

Continuant amb la reflexió sobre la constitució dogmàtica *Lumen gentium* (LG) avui ens aturem en el segon capítol, dedicat al poble de Déu.

Déu, que va crear el món i la humanitat i que vol salvar tots els homes, porta a terme la seva obra de salvació en la història elegint un poble concret i vivint-hi. Per això, Ell crida Abraham i li promet una descendència nombrosa com les estrelles del cel i com la sorra del mar (cf. Gn 22,17-18). Amb els fills d'Abraham, després d'haver-los alliberat de la condició d'esclavatge, Déu estableix una aliança, els acompanya, els cuida i els aplega cada vegada que es perden. Per això, la identitat d'aquest poble ve donada per l'acció de Déu i per la fe en Ell. És cridat a convertir-se en llum per a les altres nacions, com un far que atraurà tots els pobles, tota la humanitat (cf. Is 2,1-5).

El Concili afirma que «tot això s'esdevenia com a preparació i figura d'aquell pacte nou i perfecte que havia de ser establert en Crist, i de la revelació més plena, que ens havia de ser transmesa pel mateix Verb de Déu fet home» (LG 9). És, de fet, Crist qui, amb el do del seu cos i de la seva sang, reuneix en ell mateix i de manera definitiva aquest poble. Aquest està compost ja per persones procedents de qualsevol nació; està unificat per la fe en Ell, per l'adhesió a Ell, per viure la seva mateixa vida animats per l'Esperit del Ressuscitat. Aquesta és l'Església: el poble de Déu que pren l'existència del cos de Crist¹ i que és ell mateix el cos de Crist;² no un poble com els altres, sinó el poble de Déu, convocat per Ell i fet de dones i homes procedents de tots els pobles de la terra. El seu principi unificador no és una llengua, una cultura, una ètnia, sinó la fe en Crist: l'Església és, per tant —segons una esplèndida expressió del Concili», «la congregació d'aquells qui miren Jesús, creient en ell com a autor de la salvació i principi d'unitat i de pau» (LG 9).

Es tracta d'un poble messiànic, precisament perquè té Crist, el Messies, com a cap. Els qui en formen part no presumeixen de mèrits ni de títols, sinó només del do de ser, en Crist o per mitjà d'ell, filles i fills de Déu. Abans de qualsevol feina o funció, per tant, allò que compta realment en l'Església és estar empeltats en Crist, ser per gràcia fills de Déu. Aquest és també l'únic títol honorífic que hauríem de cercar com a cristians. Estem en l'Església per a rebre permanentment la vida del Pare i per a viure com a fills seus i germans entre nosaltres. En conseqüència, la llei que anima les relacions en l'Església és l'amor, així com el rebem i l'experimentem en Jesús, i la seva meta és el regne de Déu, vers el qual camina juntament amb tota la humanitat.

Unificada en Crist, Senyor i Salvador de tots els homes i les dones, l'Església no pot mai estar replegada en ella mateixa, sinó que està oberta a tots i és per a tothom. Si pertanyen

¹ Cf. J. RATZINGER, *Il nuovo popolo di Dio*, Brescia 1992, 97.

² Cf. Y. M. J. CONGAR, *Un popolo messianico*, Brescia 1976, 75.

a ella els creients en Crist, el Concili ens recorda: «Tothom és cridat al nou poble de Déu. Per això aquest poble, restant un i únic, s'ha d'estendre a tot el món i per tots els segles perquè es compleixi l'objectiu de la voluntat de Déu, el qual, al començament, va crear una única naturalesa, i determinà de reunir finalment en unitat els seus fills, que estaven dispersos» (LG 13).

Fins i tot els qui no han rebut encara l'Evangeli estan, d'alguna manera, orientats al poble de Déu i a l'Església, la qual, cooperant en la missió de Crist, és cridada a difondre l'Evangeli a tot arreu i a tothom (cf. LG 17), per tal que cadascú pugui entrar en contacte amb Crist. Això significa que en l'Església hi ha i ha d'haver-hi lloc per a tothom, i que cada cristià és cridat a anunciar l'Evangeli i a donar testimoniatge en tots els ambients on viu i actua. Així és com aquest poble mostra la seva catolicitat, acollint les riqueses i els recursos de les diferents cultures i, al mateix temps, oferint-los la novetat de l'Evangeli per a purificar-les i elevar-les (cf. LG 13).

En aquest sentit, l'Església és una, però inclou a tothom. Així l'ha descrita un gran teòleg: «Arca única de la Salvació, ha d'acollir en la seva àmplia nau totes les diversitats humanes. Única sala del Banquet, les menges que distribueix procedeixen de tota la creació. Vestimenta sense costures de Crist, és també —i és el mateix— la vestimenta de Josep, de molts colors.»³

És un gran signe d'esperança —sobretot en els nostres dies, aclaparats per molts conflictes i guerres— saber que l'Església és un poble en el qual conviuen, en la força de la fe, dones i homes de diferent nacionalitat, llengua o cultura: és un signe posat en el cor mateix de la humanitat, crida i profecia d'aquella unitat i d'aquella pau a la qual Déu Pare crida tots els seus fills.

³ Cf. H. DE LUBAC, *Cattolismo. Aspetti sociali del dogma*, Milà 1992, 222.